

981229-3

Křesťanská myšlenka inkarnace musí být správně, tj. nemytologicky interpretována. Dobrá zpráva, s níž přichází Ježíš ve svém kázání, je sice provázena (podle podání) různými znameními (zejména uzdravováním), ale nesoustřeďuje se na ně, nýbrž na velkou perspektivu pro (téměř) všechny: první počátky nového řádu, nové vlády, nové společnosti jsou už tady. A tato nová společnost je v první řadě určena pro ty, kdo ji nejvíce potřebují, totiž chudým (to znamená – v navázání na proroky, ale nejen na ně – potlačeným, utištěným, oloupeným, přepadeným a zraněným, hladovým a žíznícím, nedostatečně oděným a mrznoucím, bez střechy nad hlavou a nemajícím kde hlavu složit, a také nemocným a hendikepovaným, atd.atd.). Je velmi málo křesťanů, kteří by u nás v posledním desetiletí právě tohle z Ježíšova evangelia připomínali. A jak se má tato nová společnost prosazovat? Tak, že „bohatí“ na sebe vezmou břemena těch „chudých“, že se zastanou „vdov a sirotků“ i všech nespravedlivě pronásledovaných, že dají najíst hladovým a napít žíznícím, oděv nahým a přístřešek těm, kdo nemají kde hlavu složit. Samozřejmě budou i velmi slušní „bohatí mládenci“ odcházet se smutkem, neboť bohatým je velmi nesnadno vejít do této nové společnosti, která přichází. Ale církev, která nechá tuto „dobrou zprávu“ zase stranou, opravdu nestojí za víc, než aby byla ven vyvržena a od lidí pošlapána. Bohu lze sloužit jediným způsobem: když sloužíme potřebnému bližnímu (ovšemže ne „pánovi“ výše postavenému). A k radostné zvěsti patří i slavnostní vyhlášení, že tohle není žádný matný sen, žádná bludná fantazie, nýbrž přicházející skutečnost: toto se už děje a bude se dít dále, stále víc, v „nekonečném pokroku“ (protože vždycky budou někteří chudí nebo chudší).

Křesťanství jako historický jev má – kromě velikých vin – také obrovské zásluhy. Evropa bez křesťanství je nepředstavitelná, a so jak ve svých kladech, tak ve svých nedostatcích a záporech. Ale do budoucnosti nám žádné ohlížení „na to, co bylo“, mnoho nepomůže, nebudeme-li chtít vidět „to nové“, které se „už zjevuje“. Minulost musíme vidět a posuzovat kriticky, a to znamená vždy znovu selektivně navazovat jen na něco a používat toho jako podkladu a materiálu pro budování něčeho nového. To však znamená, že k té kriticky posuzované minulosti musíme vždycky započítat také sebe. A právě v tom spočívá ona principiální „bezmoc“ přicházejícího království, že mu nemůžeme napomáhat žádnými svými „pozicemi“, ničím, co „máme“ a čím jsme vybaveni, nýbrž že právě to všechno – a nakonec i sebe – necháme stranou, za sebou, za svými zády a plně se spolehne jen na to, co „přichází“.

A to platí nejen o jednotlivcích, ale také o společenstvích křesťanů, o církvích. Také ony musí nechat své pozice a majetky atd. stranou, a nakonec obětovat sebe. Církev tu nejsou, aby byly, ale aby se obětovaly (např. aby na sebe braly takové cizí viny, které na sebe nemohou brát jednotliví křesťané).

(Praha, 981229-3.)